

CINDA
WILLIAMS CHIMA

SÍLA OHNĚ
SEDMERISÍ V TROSKÁCH

SÍLA OHNĚ

CINDA
WILLIAMS
CHIMA

SÍLA OHNĚ
SEDMIŘÍŠÍ V TROSKÁCH

#BOKLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

HarperCollins Children's Books
a division of HarperCollins Publishers
195 Broadway
New York, N. Y. 10007
www.harpercollins.com

Copyright © 2016 by Cinda Williams Chima

Translation © 2018 Zuzana Halamičková
Czech edition © 2018 Nakladatelství Slovart

Published by agreement with the author and author's agents,
The Lotts Agency, Ltd.

All rights reserved

Cinda Williams Chima
Síla ohně
Z anglického originálu
Flamecaster (HarperCollins, New York, 2016)
přeložila Zuzana Halamičková
Grafická úprava a přebal Erin Fitzsimmonsová
Kresba na přebalu Sasha Vinogradová
Editor Petr Hejný
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o.
v edici # BOOKLAB v roce 2018
Vydání první
Sazbu zhotovil Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

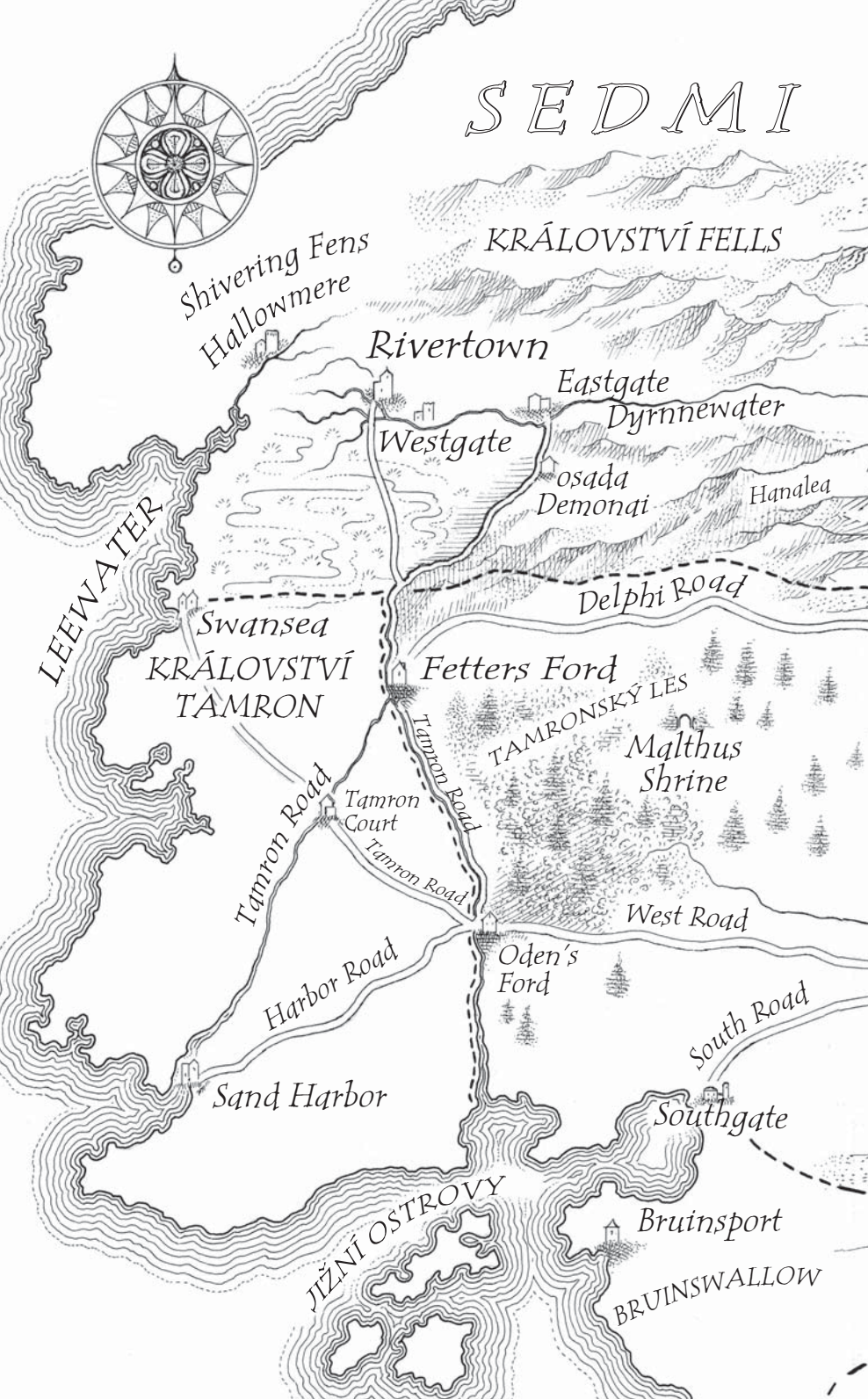
ISBN 978-80-7529-404-3

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

*Všem autorům, kteří ze sebe vydali, co mohli, a napsali
všechny ty skvělé knížky, díky nimž jsem si čtení
zamilovala. To vy jste zažehli jiskřičku naděje, že by ze
mě jednou mohla být spisovatelka.*

SEDMI

Shivering Fens
Hallowmere

KRÁLOVSTVÍ FELLS

Rivertown

Eastgate
Dyrnnewater

Westgate

Osada
Demonai
Hanalea

LEEWATER

Swansea
KRÁLOVSTVÍ
TAMRON

Delphi Road

Fetters Ford

TAMRONSKÝ LES

Malthus
Shrine

Tamron Road

Tamron
Court

Tamron Road

West Road

Harbor Road

Oden's
Ford

South Road

Sand Harbor

Southgate

JIŽNÍ OSTROVY

Bruinsport

BRUINSWALLOW

ŘÍŠÍ

Grey Lady

Fellsmarch

VALE

Invaders Bay

LEDOVÉ MOŘE

SEVERNÍ OSTROVY

Wizard Head

Chalk Cliffs

Firehole

Fortress Rock

Osada Marisa Pines

Way Camp

Hunters Camp

Queen Court

nāhorní plošina Alyssa

Harlot

Spiritgate

Delphi

KRÁLOVSTVÍ ARDEN

Middle Sea

Temple Church

Pohoří Heartfang

Bittersweet Keep

North Road

Ardenswater

Ardenscourt

East Road

Baston Bay

OCEÁN INDIO

Ardenswater

Heartfang

Bright Stone Keep

Watergate

Bitter Springs Road

mys Gryphon

Wastes

WE'ENHAVEN

Hidden Bay

Claw

LĚČITEL

Oproti mrazivému počasí venku bylo ve stáji příjemně teplo a zadýcháno a oživovaly ji zvuky odpočívajících koní.

Adrian sul'Han si stáhl rukavice zateplené ovčím rounem a nacpal je do kapes. Ze všeho nejdřív se šel přesvědčit, jestli je otcův poník, nejmladší z dlouhé linie Raggerů, ještě pořád ve svém stání.

Byl tam, vystrkoval hlavu přes dvířka boxu a jako obvykle se natahoval pro příděl krmení. Takže otec z města neodjel. Alespoň zatím ne. Adrian si s ním musí promluvit, dřív než to udělá.

Pokračoval kolem řady boxů, aby zkontroloval tu grošovanou kobyly. Vyšla mu vstříc a dotýkala se pysky jeho ruky v naději, že dostane něco dobrého. Adrian ji pečlivě prohlížel. Oči měla jasné, uši vytrčené vpřed, a když ji pohladil, cítil, že svaly na kohoutku nabývají na objemu.

Volnou ruku zastrčil pod kabát, uchopil svůj amulet, vyslal do kobyly paprsek kouzel a pátral po obtížích.

Ke své úlevě zjistil, že doběla rozžhavená infekce už je skoro pryč.

„Dostaneš se z toho,“ zabroukal a pohládl ji po hlavě. Byla to pravda a byl na to hrdý.

Za sebou uslyšel Mancyiny kulhavé kroky. „Hned jsem si myslela, že jsi to ty, hochu,“ prohlásila, když k němu došla. „Přišel ses podívat na Priscillu? Je neuvěřitelné, co jsi s ní dokázal. Myslela jsem, že o ni přijdu, a teď je jako znovuzrozená.“

„Vlastně hledám tátu, ale říkal jsem si, že když už jsem tady, tak bych se na ni mohl mrknout,“ odpověděl Adrian. „Neviděla jste ho?“

Zavrtěla hlavou. „Dneska ne.“ Ve tváři se jí mihla obava. „Nemyslíš si snad, že by se sem Nejvyšší kouzelník chystal? Víš, dneska jsem nějaká pomalá a zatím jsem stačila poklidit jen v předních stájích. Potřebuju...“

„Nedělejte si starosti,“ zdvihl Adrian obě ruce. „Jen jsem si říkal, jestli se tu náhodou nestavil.“

Mancy sloužila v armádě, ale momentálně jí přeřadili do stájí, než se jí zahojí ošklivá rána na noze, kterou jí uštědřil jeden z těch obojkem spoutaných mágů z ardenského království. Adrian teď od rány nemohl odtrhnout zrak. Bylo mu jasné, že se nehojí, jak by měla. Rád by věděl proč.

Po pravdě řečeno se kolem Mancy vznášel puch smrti.

„No tak, posloucháš mě vůbec?“

Teprve teď si Adrian uvědomil, že se ho Mancy na něco ptala. „Pardon,“ omluvil se a snažil se soustředit na jejich rozhovor. „Co jste říkala?“

„Ptala jsem se, jestli už jí můžu dávat normální krmení,“ zopakovala trochu nabručeně Mancy.

„Aha. No, ještě tak dva dny jí dávejte spařené otruby a pak už ji můžete krmit jako ostatní.“ Válka již zuřila čtvrt století a zrní nebylo nazbyt. Nikdo ve Fellsmarsh se nemusel bát, že přibere.

„Mluvila jsem o tobě s Hughesem z West Gate,“ usmála se Mancy. „Povídala jsem mu, že seš sice ještě děcko, ale s koňma dokážeš hotový zázraky.“

Já přece nejsem žádné děcko, zlobil se v duchu Adrian. Sice ještě rostu, ale už je mi třináct.

„Jeho kůň má měsíční slepotu a pořád se mu to nelepší. Pověřil mě, ať tě poprosím, jestli by ses mu na něj nezašel mrknout.“

Do West Gate to byly dva dny jízdy. A Adrian doufal, že za týden už bude z města pryč.

„Teď se tam nedostanu, ale pošlu mu mast, která by mohla pomoci,“ řekl. Odkášlal si a zaváhal. Pro koně je možná malý ranhojič dobrý, ale... „A co ta vaše noha?“

Mancy se zašklebila. „Nejspíš už je to dobrý. Rána se sice zacelila, ale ještě hrozně bolí. A nějak se mi pořád nevracejí síly. U ranhojičů jsem byla už třikrát, ale znovu se mi na to podívat nechtějí.“

Klíční kosti jí vystupovaly víc než kdy dřív a Adrianovi neuniklo, že se musí opírat o dvířka boxu. „Mohl bych se na to kouknout?“

Mancy vytřeštila oči. „Na mě? Copak ty děláš i lidi?“

Adrian se kousl do jazyka, aby nevyhrkl to první, co mu prolétlo hlavou. „Občas.“

„No tak dobře, posluž si.“ Mancy se posadila na převrácené vědro a vyhrnula si nohavici uniformy. Ale jakmile se nohy dotkl, ucukla.

„Ale nebudeš... neprovedeš mi s ní nic, že ne?“

„Jako třeba co?“

„No, že bys ji začaroval nebo tak něco.“ Lidé z údolí kouzelníkům zrovna dvakrát nevěřili. Však k tomu taky měli dobrý důvod.

„Jenom se na ni podívám, můžu?“

Rána už se zacelila, kůže však byla horká a napjatá a noha otekla až ke kotníku. Adrian po ní přejížděl prsty a mumlal při tom kouzelnou formulku. Infekce pronikla

až do kosti. To už párkrát viděl, u koní. Všechny je museli utržit.

Adrian pohlédl na Mancy a kousl se do spodního rtu. Ta noha se bude muset amputovat, ale bylo mu jasné, že od třináctiletého, ještě neškoleného kouzelníka takový ortel nepřijme.

„Mancy,“ začal, „tu nohu vám musí okamžitě vyšetřit. Vraťte se k ranhojičům a vyžádejte si Tita Gryphona. Nechte se odbýt ani poslat k nikomu jinému. Povězte mu, že vás posílám já a že se vám na tu nohu musí podívat. Běžte tam hned teď.“

Mancy svráстила obočí a nechápavě na něj mrkala. „Teď hned? Musím ještě poklidit v...“

„To může počkat,“ ujistil ji Adrian. „Jestli chcete, tak to Jarrettovi vysvětlím.“ Správce stájí mu byl zavázaný.

„To není třeba,“ bránila se Mancy a nasucho polkla. „Jenom mu řeknu, kam jdu. Jestli si teda opravdu myslíš, že to nepočká.“

„Nepočká.“ Adrian jí povzbudivě stiskl rameno. „Uzdravíte se.“

Mancy se odebrala za Gryphonem a Adrian pokračoval v hledání otce. Venku byla snad ještě větší zima než předtím. Ze Spirit Mountains fičel vítr a hnal po ulici zbytky zelené výzdoby po nedávných oslavách slunovratu.

Opravdu nutně potřebuje tátův souhlas, dřív než se o jeho plánech dozví matka královna. Otec, Nejvyšší kouzelník, měl totiž o něco víc pochopení pro obcházení pravidel. Například toho, že kouzelník by měl amulet dostat až v šestnácti letech.

Adrian hned nahmatal svůj amulet, což činil asi tak desetkrát denně, a jako obvykle ucítil, jak do přívěsku prýští jeho energie. Všichni kouzelníci neustále vytvářeli magickou sílu. V amuletech se shromažďovala, dokud jí nebylo dost na to, aby se s ní dalo něco podniknout. Bez

amuletu se vypařila jen tak do vzduchu a nikdo z ní neměl žádný užitek.

Tenhle amulet z druhé ruky mu táta dal před dvěma lety, k jedenáctým narozeninám. Spolu s přednáškou o tom, co všechno se může stát, když ho bude zneužívat nebo používat nesprávným způsobem.

Od té chvíle Adrian vyřezávanou figurku lovce nosil na řetízku kolem krku. Usilovně se cvičil v používání magie – nejčastěji s tátou, pokud byl doma. Jinak ho učil některý otcův přítel, jehož tím otec osobně pověřil. Ale nebylo to k ničemu. Jeho starší sestra Hana byla po smrti a mladší Lyss měla zlomené srdce. A Adrian musí pryč z města.

Jestliže táta není na hradě, a ani nikam nejel, musí být někde ve městě. Nejspíš v Ragmarket nebo v Southbridge. Adrian zamířil na tržiště.

Říkat tomu trh bylo v těchto dnech dost nadnesené. Teď po slunovratu už na policích nezbyla ani ta trocha jídla, která tam bývala k mání. Trhovci nabízeli zbytky svaštělé kořenové zeleniny, kterou dosud schovávali, aby za ni utržili víc. Táta tvrdil, že mu to připomíná těžké časy za vlády královny Marianny, kdy se nikdy nenajedli dosyta. Nebo jak se tenkrát, když Fellsmarsh obléhali Ardenští, soutěžilo o to, kdo vymyslí nový recept na pokrm z ječmene.

Těžké časy jsou zpět, pomyslel si Adrian. Pokud tedy vůbec kdy pominuly. Královská rodina na slunovrat večerela zvěřinu – dárek od domorodců z vysočiny. Jinak by měli taštičky se šunkou (s troškou šunky a spoustou ječmene).

Tedy ne že by na tom někomu záleželo. Nikdo z nich beztak neměl chuť k jídlu. Byl to první zimní slunovrat od Haniny smrti.

Tržiště kolem něj se postupně probouzelo: nejprve pekaři, zemědělci nabízející své výpěstky a rybáři. Pak stán-

ky se zbožím z druhé ruky, kde se prodávaly opotřebené, několikrát přebrané kousky (o kterých prodejci tvrdili, že jsou to všechno domorodé výrobky). Tady byl táta na domácí půdě. Kdysi míval tuhle čtvrt pod palcem coby proslulý vůdce gangu zvaného Raggers.

Adrian na trhu také vždycky přitahoval pozornost. Každý hned viděl, že je to syn Hana Alistera: prozrazovaly ho rusé vlasy a aura kouzelníka. Dnes to bylo ještě horší než obvykle – na každém kroku na sobě cítil něčí oči nebo ho za krkem šimral něčí upřený pohled. Tipoval, že je to tím, že když Hana zahynula, byl zrovna v osadě v horách a dolů na tržiště přišel od té doby poprvé.

Zeptal se na otce v několika stáncích. Nikdo ho neviděl, ale všichni ho pozdravovali a přáli mu lepší nový rok.

Adrian už to skoro vzdal. Ale pak došel na trh s květinami, kde kupci zrovna vybalovali své zboží, a tam spatřil otce. Stál k Adrianovi zády a nakupoval u mladé dívky z kmene Demonai v oděvu posítem korálky.

Táta měl na sobě nenápadné oblečení, jaké nosíval, když mířil do ulic, ale jeho široká ramena a zavádějící trochu shrbený postoj si nemohl s nikým jiným splést. Šikmo přes záda mu visel meč, což nebylo ve městě plném vojáků nic neobvyklého.

Vlasy se mu leskly v chabém zimním slunci; teď už byly víc stříbrné než zlaté. Amulet měl schovaný, ale ostatní kouzelníci mohli vidět auru, která ho obklopovala. Tady, na domácí půdě, se mu říkalo Han „Náramek“ Alister. Hrdina nízkého původu, který to dotáhl až na Nejvyššího kouzelníka. Stratég, který ardenského krále pokaždé převezl. Bývalý pouliční zloděj – přímo z jejich čtvrti, který se oženil s královnou.

Květinářka se až červenala, že k ní zavítal tak vzácný zákazník. Celá rozrušená vybírala květiny a aranžovala je do měděného kbelíku, aby mu je předvedla. Adrian se protlačil blíž a poslouchal, jak táta vtípkuje s prodavač-

kou. Nakonec si vybral červené vlčí máky, bílé lilie, modré pomněnky a pár stonků blatouchů a sasanek.

Dívka kytici zabalila do papíru a podala ji otci. Když jí do dlaně nasypal hrst mincí, pokusila se odmítnout. „To ne, pane, to si nemůžu vzít. Moc mě mrzí, co se vám stalo. Občas jsem princeznu vídávala v táboře v horách. Pádící vlčice byla... na mě vždycky byla moc milá.“

Pádící vlčice bylo Hanino domorodé jméno.

Otec jí ruku s penězi sevřel a pohlédl jí přímo do očí. „Děkuji. Všem nám chybí. Ale musíte z něčeho žít.“ Poklonil se a otočil se k odchodu, až za ním zavlál pláště. Dívka ho ještě chvíli provázela pohledem, držela si vlasy, aby jí v tom ledovém větru nelétaly kolem hlavy a mrkala, protože se jí do očí draly slzy.

Pak si otec konečně všiml Adriana, jak postává opodál. „Ashi! To je ale překvapení,“ oslovil ho jako obvykle přezdívkou. A-S-H jako Adrian sul’Han. Zamířil k němu a ukázal mu kytici. „Co myslíš?“ otázal se téměř stydlivě. „Budou se mámě líbit?“

„To záleží na tom, v jak velkém jsi průšvih,“ odpověděl Adrian a otec se pousmál. Oba dobře věděli, proč květiny koupil a proč byl na trhu zrovna dnes.

Adrianova starší sestra, Hanalea ana’Raisa, korunní princezna, zahynula před šesti měsíci, o letním slunovratu, během bitky poblíž hranic s Tamronem. Podle všeho bojovala až do konce, a než zemřela, připravila o život šest ardenských vojáků. Její osobní strážce, přísežný kapitán Simon Byrne, zemřel věrně po jejím boku.

Ardenský generál Marin Karn usekl Haně hlavu a dovezl ji svému králi. Král Gerard ji pak přikázal nosit přes všechna porobená území a všude ukazovat pro výstrahu. Nakonec ji nechal ve zdobené schránce doručit Hanině matce královně.

Haně bylo teprve dvacet a všichni ji měli rádi. Po otci byla pohledná a protřelá; po matce zase zdědila schop-

nost sjednocovat a vést lidi. Když vstoupila do místnosti, v několika minutách si zjednala respekt všech přítomných. Pro všechny symbolizovala naději a příslib, že rod Šedých vlčic neskoná.

Jestli je Stvořitel opravdu tak dobrý a všemohoucí, dumal Adrian, jak mohl něco takového dopustit? Jakým krutým žertem osudu se v odlehlé oblasti, kde se už skoro rok nebojovalo, ocitla velká ardenská rota? A hlavně, proč zrovna Hana? Proč ne Adrian? To ona byla dědičkou trůnu, zatímco Adrian byl ve všem jen náhradník.

„Co ty tady na trhu?“ objal táta Adriana kolem ramen. Nikdy se nestyděl ukazovat city na veřejnosti. „Prodáváš, nebo kupuješ?“

„Chtěl jsem s tebou mluvit. Mezi čtyřma očima.“

Otec si ho pozorně prohlédl. „Takže prodáváš,“ řekl. „Teď mám zrovna chvíli čas. Pojď si se mnou dát snídani a můžeme si promluvit.“

KRUTÝ MRÁZ

Vybrali si podnik zvaný U Formana, zájezdní hostinec na náměstí, kde se trhy konaly. Adrian tam ještě nikdy nebyl. Otce tu samozřejmě všichni znali. Šenkýřka je uvedla k nejlepšímu stolu poblíž krbu a rázně před něj postavila kouřící džbánky cideru. „Je mi to moc líto, lordo Alistře,“ omlouvala se celá zardělá rozpaky, „ale máme jenom ovesnou kaši se špetkou šunky. Ale chleba je čerstvě pečený.“

„Těšil jsem se na kaši,“ řekl otec a naznačil jí, ať přinese dvě misky. Opatrně odložil kytici, meč opřel o stěnu, plášť přehodil přes opěradlo židle a usadil se. Vždycky sedával čelem ke dveřím – zvyk z dob, kdy vedl pouliční gang.

Vypadal unaveně, na ještě pořád opálené kůži se mu pod očima rýsovaly tmavé kruhy. A zhubl, tažení bylo dlouhé. Adrian odolal pokušení natáhnout se a vzít otce za ruku, aby ho mohl vyšetřit.

„Tati,“ začal, „nejsi...?“

„Nic mi není,“ uklidňoval ho otec a pořádně si lokl cideru. „Bylo to náročné období, pro nás pro všechny.“

„A teď už se zase chystáš odjet.“ Adrian si sice slíbil, že nebude trucovat jako malé děcko, ale moc k tomu nechybělo.

Otec nahrbil ramena a uhnul pohledem. V očích měl vepsané špatné svědomí. „Minulý týden se tvé matce den co den zjevovali vlci. Schyluje se k nějakému neštěstí a já musím přijít na to, oč se jedná. A jak tomu zabránit.“

Královnám z rodu Šedých vlčic se zjevovali šediví vlci, aby zvěstovali potíže a zásadní zvraty. Ve skutečnosti to byly mrtvé královny – předchůdkyně té, která zrovna seděla na trůně – a přicházely ji varovat.

„Jak ale můžeš něčemu zabránit, když nevíš, o co vlastně jde?“ Vlci se zjevovali i před Haninou smrtí, ale neštěstí stejně nezabránili. Podle Adriana bylo takové vágní varování ještě horší než netužit nic.

Na stole jim přistála horká kaše ozdobená slibovanými kousíčky šunky.

Když šenkýřka zase odešla, otec řekl: „Nevěřím, že by útok na Haninu četa byla jen nešťastná náhoda. Podle mě si na ni počíhali.“

„Jak by ale věděli, že je to ona?“ ptal se Adrian. „A jak by se dozvěděli, kde je?“

Otec se naklonil přes stůl. „Myslím, že jim to někdo prozradil. Řekl bych, že tu Arden má špiona.“

„To snad ne,“ nechťelo se tomu Adrianovi věřit. „Kdo by jí chtěl něco takového provést? Všichni ji měli rádi. A proč by se Arden zaměřil zrovna na Hanu? Já vím, že byla dědička trůnu, ale nedávalo by větší smysl jít po generálce Dunedainové?“

„Ne, pokud bylo jejich cílem zlomit královně srdce,“ namítl otec. „Kapitán Byrne a Shilo Trailblazerová už na bojišti byli mnohokrát. Podle všeho je nepřepadla jenom četa, spíš celá rota. Hana byla mazaná a byla to skvělá

bojovnice, ale není moc pravděpodobné, že by sprovodila ze světa půl tuctu Ardeňanů, než se jim podařilo ji zabít – leda že by se schválně drželi zpátky a snažili se ji zajmout živou.“ Zarazil se a rozhlédl se, jestli je někdo neposlouchá. „A to ještě není všechno,“ pokračoval. „Zdá se, že si tu smrtící ránu zasadila sama. Domnívám se, že když si uvědomila, že ji chtějí zajmout, bodla si do srdce dýku.“

Adrianovi připadlo, že má dýku v srdci on sám. „Ona spáchala sebevraždu?“

„A co bys na jejím místě udělal ty?“ opáčil otec.

Adrian se zachvěl. Všichni se shodli na tom, že jediným světlým bodem na celém neštěstí je, že Hanu alespoň nezajali živou. A neodvlekli ji do kobky v Ardencourtu, kde panuje zrudný ardenský král Gerard Montaigne. Mít zlomené srdce byla jedna věc, ale kdyby měl v rukou klíč k jejich štěstí, bylo by to daleko horší.

Otec posouval lžící kousky šunky v misce. „Šlechta na Montaigneho tlačí, aby s válkou skoncoval. Za čtvrt století už je stála spousta peněz i životů, a výsledek žádný. Třeba má ardenský král novou taktiku – zaměřit se na královskou rodinu, královniny příbuzné. Nezapomínej, že se chce mstít. Když ho tvá matka odmítla, měl z toho pěknou ostudu.“

Adrian věděl, co má na mysli. Královna kdysi odmítla vzdát se svého království výměnou za ruku ardenského krále. „Ale to bylo před pětadvaceti lety,“ namítl a doufal, že se otec mylí. „Nakonec se přece oženil s někým jiným.“

„Ashi, nemůžeš čekat, že to bude dávat smysl. Montaigne je namyšlený, odporný tyran a je zvyklý si vždycy prosadit svou. Lituju, že jsem toho mizeru nezapíchl, když jsem k tomu měl příležitost.“

Adrian v otcově tváři výjimečně zahlédl záblesk nemilosrdného vůdce pouličního gangu, jímž kdysi býval. Pak si otec přejel rukou po tváři, jako by chtěl tu druhou osobnost setřít.